

камененъ материялъ. Римлянитѣ одързостява надеждата за спечелената вече побѣда, и още по-голѣмиятъ срамъ, въ случай че отстъпятъ; а варваритѣ — мисълта, че това е послѣдниятъ опитъ за спасение, и плачътъ на майкитѣ и женитѣ имъ, които придружавали повечето отъ тѣхъ. Нощта на едни придава смѣлость, на други — страхъ; ударитѣ се нанасятъ на sluка, ранитѣ се получаватъ неочаквано. Свои и врагове не се разпознаватъ; гласоветѣ, които отекватъ отъ планинскитѣ кривини и ехтятъ като че ли изотзадъ, докарали такава бъркотия, че римлянитѣ напуснали нѣкои отъ укрѣпленията като загубени. При все това малцина отъ неприятелитѣ успѣли да се промъкнатъ; останалитѣ, слѣдъ като били избити или ранени най-храбритѣ, били изтикани чакъ на разсѣмване въ най-високата часть на крѣпостта, дѣто били принудени да се прѣдадатъ. И най-близката околностъ доброволно се покорила. Настѣпилата много рано сурова зима въ планината Хемъ побъркала да бждатъ покорени и останалитѣ на сила или съ обсада.
